

— Право е, каза Кирчо. Зимъсь земледѣлскиятъ инспекторъ идва въ село и ни разправи много работи за царевицата. Той каза, че царевицата става на силна и наторена почва. Нивата трѣбва да е разорана дълбоко още прѣзъ есенъта, та прѣзъ зимата оранъта мръзне и става като пѣна; на пролѣтъ прѣзъ мартъ се прѣорава още веднѣжъ, и прѣзъ априлъ се сѣе. Тѣй прѣораната нива си държи влагата.

— Наистена, че е така, каза Ненчо. Чичови тѣй бѣха приготвили тѣхната нива, а пѣкъ ние я посѣяхме направо — прѣзъ пролѣтъта я оремъ и сѣемъ. Ами за сѣме какви зърна се взематъ?

— Да, и сѣмето е много важно, защото поговорката казва: „каквото посѣнешъ, такова и ще пожънешъ“. За сѣме не трѣбва да се взематъ всичкитѣ зърна отъ кочана. Зърната къмъ върха сж дребни и слаби; долѣ при основата сжщо сж слаби, затова най-добри и развити сж зърната на срѣдата на кочана. Тѣхъ трѣбва да вземаме за сѣме.

— Ами за какво сж коприненитѣ косици на кочана?

— Тѣ сж цвѣтоветѣ. Царевицата има цвѣтове на двѣ мѣста: метлицата на върха е мжжкия, тичинковъ цвѣтъ, а косата на кочана — плодникъ. Ако разчекнете единъ кочанъ, ще видите, че всѣко зрънце е съединено съ едно косъмче отъ тази коприна. Щомъ прашецътъ узрѣе, отъ вѣтъра пада на косицата (плодника), оплодява го и става зрънце.

— Ами защо ставатъ шарени зрънцата?